

bevise, at han ikke er godtroende eller har handlet med grov Uagtsomhed. Derfor forekommer det mig heldigere, at stemme mod Udvalgets Endringsforslag under Nr. 9 og derimod vedtage mit Endringsforslag under Nr. 2, som tydelig og klart siger, hvad det egentlig er Udvalgets Mening at udtale. — Under mit Endringsforslag Nr. 3 ligger der en principiel Endring skjult. Der staar i Lovforlaget, at Selskabet er berettiget, men ikke forpligtet til at prøve Gyldigheden af Endossmenterne. Det forekommer mig ikke at være ganske heldigt at give en saadan Regel som denne. Den er efter min Betragtning lig med et dobbelt Stærnbrædt, bag hvilket Selskabet vil kunne gemme sig i alle paakommende Tilfælde. Naar det ikke er forpligtet til at undersøge Endossmenterne — og det er det efter Hovedreglen ikke — saa vil det altid kunne sige — i Særdeleshed naar det er udtrykt saaledes. — Ja, jeg har ikke haft nogen Pligt i saa Henseende; er der nogen Fejl heri, er den mig utilregnelig, jeg har ikke noget dermed at gøre. Paa den anden Side, bestemmes det, at Selskabet er berettiget til at foretage en saadan Undersøgelse til Trods for, at Ihændehaveren har ubetinget Ret til at kræve Udlevering, naar han er i god Tro eller ikke har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, saa denne Bestemmelse vil ved given Lejlighed kunne benyttes af Selskabet til at chikanere. Det forekommer mig ikke, at der er Anledning til at udtale noget saa selvfolgeligt, som at Selskabet skal handle med Konduite. Det er i Virkeligheden efter den Forklaring, man har givet, heller ikke andet, man vil udtale: Selskabet skal udlevere til den lovlige Ihændehaver, men det skal handle med Konduite. Derjom Selskabet f. Eks. — som der staar i Udvalgets Betænkning — har faaet paalidelig Kundskab om, at den, der vil komme frem med Oplagsbeviset, selv har skrevet en falsk Transport til sig, at altsaa det sidste Endossment er falsk, i et saadant Tilfælde, siger Udvalget, vilde det dog være unaturligt, om ikke Selskabet kunde hindre Udleveringen til den vedkommende. Ja, selvfølgelig; men der er i saadant Tilfælde den ganske simple Vej for Selskabet at gaa, nemlig at hente en Politibetjent. Naar Selskabet har faaet paalidelig Oplysning om, at det sidste Endossment er falsk, saa er Sagen overmaade simpel, og det er et Tilfælde, hvor Selskabet kan gribe ind og bør handle efter Konduite, medens det ikke efter Lovens Ord kan foretage sig noget over ældre Endossmenter, som maatte være falske.

Til § 6 har jeg tilladt mig at stille et Endringsforslag under Nr. 4. Det gaar ikke ud paa nogen som helst Realitetsforandring, men det gaar alene ud paa, om jeg saa maa sige, at redde en juridisk Terminologi. Saa vel nemlig efter Lovforlaget som efter Udvalgets Endringsforslag maa det erkendes, at andet Stykke af § 6 efter Ordene kun angaar den første Overdragelse, det første Endossment af Garantibeviset kan jo endosseres mange Gange, og man kan ikke juridisk sige, at man stifter Haandpanteret mere end ene Gang. Man stifter Haandpanteret ved at optage Laan, men ved derefter at endossere Garantibeviset, overdrager man den allerede stiftede Haandpanteret. Det er blot denne juridiske Terminologi, jeg har ment at redde ved mit Endringsforslag — under Nr. 4.

Med Hensyn til § 7 skal jeg bemærke, at jeg i det hele finder, at Udvalgets ny Forslag under Nr. 15 er en Forbedring, men jeg har nogle Bemærkninger at gøre derved. I mit Endringsforslag under Nr. 5, altsaa Underændringsforslag til Udvalgets Endringsforslag Nr. 15, har jeg foreslaaet, at Ordene „Tid og Sted for Betalingen samt“ ændres til „Forsaldsdagen“. Errede Medlemmer ville straks se, at Meningen dermed er, at Ordet Sted skal udgaa. Og hvorfor? Fordi der i Loven ikke paa noget Sted knyttes retslig Virkning til Ansørelsen af Ordet „Sted“; men naar det ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at Ordet kun vil staa billedende. Det er i Virkeligheden ikke Betalingsstedet, som efter Lovforlagets hele Anlæg har noget at betyde. Betalingsstedet er ikke det Sted, hvor Pant sætter bor. Ganske vist har dette efter Lovforlagets § 9 en vis Betydning; men Pant sætterens Bopæl behøver man ikke at anføre som Betalingssted ved Siden af, at det i § 7 udtrykkelig bestemmes, at man skal anføre hans Bopæl eller Forretningslokale. Altsaa Udtrykket Sted er overflødig, og netop derved er det tillige billedende. Det er, forekommer det mig, et stort Spørgsmaal, om man ikke burde indrette sig saaledes, at Selskabets Kontor altid gjordes til Betalingssted; thi det er en Betragtning, som man ikke kan undlade at gøre, naar man læser Lovforlaget, at der i Virkeligheden slet ikke findes nogen Afgørelse af det Hovedspørgsmaal, om det er Garantibevisets Gjer, der skal melde sig noget Sted for at faa Betaling, eller Oplagsbevisets Gjer, der skal melde sig til Garantibevisets Gjer for at kunne betale. Det vil let ses,